

Република Србија
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ И ИНФОРМИСАЊА

Отворено писмо НИН-у и Времену поводом поновљених срамних оптужби

Београд, 22.10.2020 - Иако је Министарство културе и информисања у свом прејучерашњем саопштењу објавило да жели да прекине полемику у вези са догађајима на изложби стрипа и цртежа у Старој Капетанији, нови бестидни напади НИН-а и Времена изнуђују јавни одговор, овога пута не Министарства културе и информисања, већ мој лично. Поред осталог и зато што ни у једном од та два листа то саопштење Министарства културе и информисања није објављено.

Када ме два нискотиражна недељника, један некада давно угледан, сада ни сенка своје некадашње сенке, школски пример неуспешне приватизације и протраћеног угледа, а други тугаљиви медијски мехур надуван и спонзорисан из иностранства, на скоро идентичан начин клевећу и непрестано на апсурдно неистинит и поган начин манипулишу појмовима нацизам и сличним, онда заслужују да добију и примерен одговор.

Током дугог времена, из Загреба у Београд, много чешће тим путем а скоро никада супротним смером, долазила је читава галерија различитих личности. Од тзв. обичног света, најчешће прогнаних или бегунаца од Покоља па до људи различитих професија, песника, писаца, глумаца, политичара, итд. Као што то увек бива, прихватани су као род рођени, са гостопримством и љубазношћу а узвраћали су својој новој средини углавном на исти начин, како је ко знао, умео и могао.

Један од најколоритнијих дублова који је из Загреба стигао у Београд деведесетих година је новинарски кентаур кога чине Теофил Панчић и Дамир Калембер (који из неког разлога воли да се представља као Филип Шварм). Безмало трдеценијски новинарски рад овог нераздвојног дуета, представља праву малу историју јефтиног, револверашког, полуписменог, патетичног, често аутошовинистичког и неретко србофобичног журнализма, обилато наручиваног и плаћаног са различитих а сличних адреса из иностранства, углавном познатих домаћој јавности. Никада нико у новинама није са мање знања, талента и надахнућа а толико неписмено, необавештено и претенциозно писао о политици и књижевности као што су то чинили Панчић и Калембер/Шварм.

Шампиони у надувавању, а често и тенденциозном приказивању српске улоге у ратовима деведесетих, ова два аграмерска другарића су, чашћавана спонзорским новцем попут кафанских певалки, постали нека врста медијског цубокса са једном те истом мелодијом у различитим, трапавим али отровом натопљеним аранжманима. Убаците нешто ситниша и наручите песмичуљке у којима се Срби представљају као главни кривци за сва зла овог света. И у новом броју свог спонзорисаног недељника, ови Загрепчани духом и схватањем света а Београђани и Новосађани адресом наставили су да ме вређају у свом старом, јадном скрибоманском стилу, брбљајући попут наркомана на лошем хероину о „нацизму“ и сличним глупостима. Лако али с гађењем бих могао да се у спустим у канализацију њиховог стила и да им одговорим на сличан начин. Калембер/Шварму на болесном маштом вођену опсервацију о

Република Србија

МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ И ИНФОРМИСАЊА

томе да би саопштења Министарства на некаквом митингу слушали „распомамљени смеђекошуљаши“ и слично, на пример примедбом, уз само мало креативности, да би његове чланке писане током тридесет година најрадије слушали одушевљени црнокошуљаши на Јелачић плацу 1942., пре него крену у своје, тих трагичних година омиљене активности.

А несрећном Панчићу који ме је у добром примеру свог ненадахнутог и приземно-пијачарског смисла за хумор назвао Хер Фликом, могао бих да одговорим да је Пера Ждера сумњивог хигијенског статуса или можда да је, како га је заиста духовити и искричави Момо Капор називао, „неталентовано гробље хамбургера“. И да ствар у њиховом стилу доведем до пароксизма, ако смо моје колеге из Министарства културе и информисања и ја нацисти или наши ставови подсећају на „нацистичке“, онда сви они који тако говоре, за мене могу бити усташе и њихови постушци ме могу подсећати на усташке.

Наравно, ја то нећу учинити, ово је била само илустрација како би могли да изгледају лудило и професионално бешчашће дубла Панчић/Калембер-Шварм у искривљеном огледалу стварности.

Довољно је што ћу поновити да су обојица, већ деценијама ситним новцем спонзорисани, злонамерни а неталентовани квазиновинари, склони изговарању огавних клевета и бесмислица, те да тираж и углед њиховог недељника углавном јесу њихова слика, прилика и заслуга.

Што се тиче НИИ-а, Сандре Петрушић, Ђулибрка и њихових саговорника, тешко је ишта ново рећи. Писац коме је жири на чијем је челу Теофил Панчић, доделио у прашину скрхану Нинову награду, покушава да искористи пет минута своје лажне славе, не би ли говорио још бесмисленије и тупавије него што пише, што је упркос тешко остваривом циљу и успео, на чему му честитам.

Оно што је остало од некада веома важног и угледног НИИ-а јесте само логотип. Остатак је нестао у вихору приватизације и очајне кадровске политике, из иностранства вођене и наручиване уређивачке политике и ретко лоше селекованих уредника, толико лоше да то подсећа на план неког намерног уништења некада најугледнијег недељника на читавом Балкану. Лист коме су највећа креативна достигнућа биле две грозоморне насловне стране, једна са злоупотребом Аушвица у бедне дневнополитичке сврхе а друга са сликом снајперске пушке уперене у председника, има и тираж и пажњу публике који му припадају. Дакле, блиске нули.

И да закључим. Када и Министарство културе и информисања и мене, овакав тип новина и аутора повезују са нацизмом, најстрашнијом појавом двадесетог века, или на било који начин наше/моје активности упоређују с тим, онда је, осим призора беде људског духа и суноврата новинарске професије, јасно да посла имамо с једним пораженим и широко презреним професионалним и укупним погледом на свет. Бити квалитетан, писмен, стручан, интелектуално поткован, частан и добронамеран новинар, очигледно је превелик залагај за лица поменута у овом тексту.

Република Србија

МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ И ИНФОРМИСАЊА

И ја им то, са разочарењем и невољно, али изнуђено, овом приликом и у своје име саопштавам.

Владан Вукосављевић